EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Un estat avesat a reprimir

Les males arts ?per dir-ho d'una manera fina? de l'estat espanyol vers aquells qui gosen posar-ne en entredit els poders fàctics és secular. La defensa de la unitat i del model centralista i d'ordre data dels temps dels primers borbons i travessa parèntesis de teòric progrés democràtic com la Primera i la Segona República o la mateixa Transició, que, 40 anys després de la mort de Franco, sembla que fos ahir mateix si tenim en compte com es reparteix la riquesa entre la població o com es censuren certes veritats als mitjans de comunicació.

Així, no sorprèn gens ni mica l'actitud intoxicadora del ministre Jorge Fernández Díaz ?molt afectat per la mort del *germà* Lara ja que els pares de tots dos van entrar a Barcelona amb els nacionals el 1939? que, com el més gran dels botiflers i el més carca dels carques, engega dia rere dia el ventilador per escampar tanta brutícia com li és possible. El de menys, en últim terme, és si el que relata, filtra o difon és o no veritat. Ja ho diuen els més colrats en el camp de batalla: quan es tira merda, sempre queda alguna cosa.

Amb els catalans díscols, la mostra més clara és Xavier Trias. L'alcalde de Barcelona, valent, no va tardar ni cinc minuts a desmentir que no tenia comptes en paradisos fiscals. Trias no es va quedar aquí, mig minut després va assenyalar el titular d'Interior com a cuiner de la *trola*. Però tot i les ganes d'empastifar Catalunya, l'estat i els seu braç executor va molt més enllà. Val tot per destruir els traïdors a la pàtria i els possibles dinamitzadors de l'*statu quo*. No en va, Cristóbal Montoro també criminalitza aquells que burlen els controls d'Hisenda. Montoro, però, com Fernández Díaz, posa moltíssim més interès a amenaçar i utilitzar la informació de primera mà quan es tracta d'algun membre de Podemos, que quan es tracta d'esbrinar, sense anar més lluny, d'on van sortir els diners amb què es va pagar la seu central del seu partit.

La guerra mediàtica i la intoxicació a partir de mitjans afins, al capdavall, és *pecatta minuta* si la comparem amb les purgues que ha bastit l'estat per defensar l'establishment i ocultar la mà negra del veritable poder. La llista és inacabable només repassant la darrera centúria: els instal·ladors de la catifa a Primo de Rivera mitjançant el pistolerisme que sufocava l'ascens obrerista als anys vint; la conspiració constant d'un exèrcit d'ultradreta a la Segona República des d'on es va catapultar el general Franco, o la repressió policial des de l'etapa més dura de la dictadura fins a tocar dels vuitanta.

Però la cosa no acaba aquí. En plena etapa democràtica, la inèrcia repressora no es va contenir per *despatxar* afers com el terrorisme etarra amb Felipe González i el *señor X*, Amedo i Domínguez, la llei de la puntada a la porta de Corcuera, o el cas "Lasa i Zabala", del qual s'ha fet un film recentment. Terrorisme d'estat amb totes les lletres per garantir la unitat a tota costa. Encara que això contravingués una premissa democràtica vital: respectar totes les idees sense haver de posar-se al mateix nivell dels que maten.

La repressió, en aquest cas de caràcter *preventiu*, supera amb escreix els vuitanta i es desplega de ple mesos abans dels Jocs Olímpics de Barcelona quan Baltasar Garzón ?aquest magistrat que, com l'inefable Carlos Jiménez Villarejo, ara es presenta com a justicier i progressista? va fer detenir i empresonar activistes independentistes per *construir un cordó sanitari* que garantís una olimpíada espanyola i sense fissures polítiques. Les víctimes dels dictàmens de Garzón van haver d'anar fins al Tribunal dels Drets Humans perquè es reconegués que, a part de treure'ls de la circulació per qüestions ideològiques, els sicaris de l'estat també els van torturar i vexar sense cap motiu.

Una operació semblant es va viure a Sevilla abans de l'Exposició Universal del mateix 1992. Les autoritats també van voler *escombrar els carrers* dels barris més marginals sense presumpcions d'innocència i *inventant delictes* on sovint no n'hi havia. L'objectiu, com a Barcelona, donar bona

imatge i mantenir l'ordre i l'hospitalitat andalusa. Aquesta història es narra a la cinta "Grupo 7" (2012), del director Alberto Rodríguez, premiat fa pocs dies amb el premi Goya al millor director i al millor film per "La isla mínima", en què es reviu l'assassinat de diverses adolescents al parc de Doñana en plena transició democràtica. Rodríguez, en aquest cas, hi explica els mètodes de dos policies. Un ha fet carrera durant el franquisme i l'altre fa poc que és al cos. En realitat ?com passa a l'Espanya postfranquista? el *modus operandi* no és tan diferent. Sobretot si tenim en compte que el que els mana, en el fons, continua sent el mateix.